

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 6. De producto ab Evangelista, Prophetæ testimonio, in quo
Dominus, electus Dei servus declaratur. In parvis, major est servi Dei
fidelitas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

quam quod inclinationi naturali magis repugnat, cum tamen nihil sit aptius ad illam curandam, quam quod ipsi repugnat. Nonne hinc evidenter patet, illum esse morbum, quem minus sanari voluntus, & in quo curando magis Christo resistimus? Numquid te miserum crederes, si te Christus desereret? At tu si Christum curantem deseris, numquid times te deserendū?

III. PUNCTUM.

QUOD gravius igitur in te est malum, & in quo curando maximè Christus elaborat, hoc minus sanari vis. Quia illa tua est affectio naturalis vchemetior, cui sanande opposita remedia magis convenient, & illa sunt quae minus liberenter recipis. Cœlestis medicus, inquit S. Gregorius Papa, singulis quibusque vitiis obviantia adhibet medicamenta. Nam sicut arte medicina calida frigidis, frigida calidis curantur: ita Dominus noster contraria opposuit medicamenta peccatis, ut lubricis continentiam, tenacibus lassitudinem, iracundie mansuetudinem, elatus præceret humilitatem.

Pateretur quidem lubricus se humiliari, & elatus continentiam non è non recusaret: sed lubrico persanando necessaria est continentia; & elato humilitas; alioquin neuter sanabitur. Et

Hom. 32. in Evag.
Hac dicit Dominus: insanabilis fractura tua, pessima plaga tua, curationum utilitas non est tibi, Ier. 30. quid clamas super concritione tua? insanabilis est dolor tuus: Non quidem Deo, si uterere remediis quae tibi offert, sed tibi est insanabilis, qui hæc fugiendo remedia, putas te posse curari aliis; Itane ageres in ægritudine corporis? Itane tibi corpus, plusquam anima; terra plusquam cœlum; & tempus plusquam æternitas? Hæc revole attentius: & in tua infirmitate ne despicias te ipsum, sed ora Dominum, & ipse curabit te. Averte à delicto, & dirige manus, & ab omni delicto munda cor tuum. Hæc si dicuntur à Scriptura pro sanitate corporis, quanto magis pro salute animæ? Si tanta cura agitur, ut Serm. 64. aliquando plus vivatur, inquit S. Augustinus, de verbo quomodo agendum est, ut semper vivatur? Dom.

Vide in 3. parte, Feria quinta infra hebdomadam nonam.

FERIA SEXTA.

DE PRODUCTO AB EVANGELISTA,
PROPHETÆ TESTIMONIO, IN QUO
DOMINUS ELECTUS DEI SERVUS
DECLARATUR.

Ecce puer meus quem elegi, dilectus meus in quo bene complacuit anime meæ. Matth. 12.

Ecce servus meus suscipiam eum, electus meus, complacuit sibi in illo anima mea. If. 42.

VERITAS PRACTICA.

In parvis, major est servi Dei fidelitas.

RATIO EST. Quia tunc major videtur esse servi fidelitas, quando is constantius, & puerus Domini sui rationes respicit, & non suas. Sed in parvis præcipue rebus haec prefata servus Dei.

Ergo in parvis major est servi Dei fidelitas: quia prout de prestanta est ut debetur.

I. PUNCTUM.

CONSPIRANTIBUS contra Jesum Phariseis, secessit alio Domini, & secessit alio fuit cum multi, quos omnes curavit, ut supra visus est. His vero enarratis addidit

dit Evangelista; Et pracepit eis, ne manifestum eum facerent, ut adimpleretur quod dictum est per Isam Prophetam dicentem: Ecce puer meus, quem elegi dilectus meus, in quo bene complacuit anima mea, ponam spiritum meum super eum, & iudicium gentibus nuntiabit: non contendet, neque clamabit, neque audiet alius in plateis vocem eius: arundinem quassatam non confringet, & lumen sumigans non extinguet, donec eiiciat ad victoriam iudicium; & in nomine eius gentes sperabunt.

In quo quidem Prophetæ testimonio cum multa consideratione dignissima, tū illud p̄fserit, quod Dominus electus Dei Puer seu Servus declaretur, in rebus valde exiguis. Quid est enim illud, secessisse alio, nec se manifestari velle, ut propterea a fuit adimpletum, quod Propheta p̄dixerat, futurum eum electum Dei servum? Revera quidem adimplevit, quod p̄dictum fuit, non contendit, non clamavit, non resistit repugnantibus sibi Pharisæis, cessit tempori, cessit invidiæ, nihil contraria retulit. Sed adeō magnum est & Divinum non contendere, non clamare, non audiri, ut propterea Dominus singulariter ELECTUS DEI SERVUS appelletur? Sic plane est; In parvis major est servi Dei fidelitas. Quid de Christo iam patet ex illo testimonio: de nobis autem hac ratione declaratur.

In confessu est apud omnes, quod in eo potissimum constat servi fidelitas, si constanter & purè Domini sui rationes respiciat & non suas; atque adeō quo is constantius & purius sic se geret erga Dominum suum, eo fidelior servus charior semper habebitur.

Duo hæc indistinctim requiruntur, constantia & puritas. Constantia quidem, quia longè aliud est per plures annos integratem suam probasse, quam per aliquot dies aut menses. Longè aliud est in multis aut quotidianis negotiis, quam in uno aut altero; longè aliud deinde semper suffisse integrum, quam aliquoties. Sicut Jacob Socero suo Labano probabat: Viginti annis fui tecum: oves tua & capra steriles non fuerunt, arietes gregis tui non comedisti, nec caprum à bestia ostendisti tibi, ego d' minum omne reddebam: quidquid farto persibat à me exigebas, die nocteque, astu urebar & gelu fuisse que somnus a' oculis meis: si que per viginti annos in domo tuatibi serviri. Hoc est esse constantem, hoc est esse fidem ex hac parte.

Gen.31.

Iam vero ex alia, Puritas æquè attenditur, quando scilicet servus non tam mandata respicit, quam ipsum mandatum. Nam in mandatis spectari potest commoditas, vel incommoditas, honor vel ignominia, facilitas vel difficultas; Qui vero suis, commodis aut incommodis permoverur, longè ab illa fidelitate servi, qui solas Domini rationes respicit nulla sui habita ratione; nec tam ille servit Domino suo quam suis commodis. Esto id omne exequatur, quod mandat Dominus, quia tamen dum in mandato respicit facilitatem & honorem, atque id propter realibentius exequitur, quam sidificile esset aut probossum; certè multum detrahit de integritate fidelis servi, praesertim apud Deum, qui animum potius respicit, quo res sunt, quam res ipsas. Sic S. Hieronymus ad Celaniam: Prudentissimus est, inquit, qui non tam considerat quod iustum est, quam illum qui iussit, nec quantitatem imperij, sed imperantis cogitat dignitatem. In imperante, Deum; in imperio, autem seipso homo attendit, Qualis vero distantia est Dei & hominis, tale est eius servi disserimen qui pure Deum respicit, & eius qui non ita Deum spectat in omnibus.

II. PUNCTUM.

SED in parvis principiis rebus hoc prefat servus Dei, id est manifestissimo ostendit constantem & seipso respicere Mandantem potius, quam mandata.

Nam primò de constantia, cum frequenter occurrat parva quam in magna, certè in parvis etiam facilius est se constantem probare, quam in magnis. Esto enim occurrat aliquando magna, in quibus sis fidelis; ac cum dictum sit, non ex uno aut altero casu fidelitatem probari, sed ex multis; quis non videt multa illa quotidie in parvissim rebus evenire, ubi se probabilem servus exhibeat?

Deinde vero de Puritate quia Imperans potius respicit, quam imperium, aperte patet in parvis rebus, ubi nihil adeo spectandum cernitur, quod animum pelliciat ad sui considerationem, sicut in magnis. Neque enim illuc magnus proventus aut iactura magna: non inde ullum decus, aut aliqua gravis injuria; unde si quis parva & quotidiana illa constantet, & quā potest sollicitudine ac diligentia perficiat, profecto indicabit se unum Imperantem purè respicere, scilicet Deo intendere, se illi uni adhaerere, & cum

Ps. 72. & cum Davide posse dicere; Quid enim mihi est in celo, & à te quid volui super terram? defecit caro mea & cor meum, Deus cordis mei, & pars mea Deus in eternum. ALII sibi partes faciant de rebus humanis, inquit S. Augustinus, clamet populus Dei, PARS MEA DEVS MEVS. Non ad tempus pars mea, sed pars mea Deus in secula.

III. PUNCTUM.

Matt. 25. IN parvia major est igitur servi Dei fidelitas, quam in magnis; Quia in illis major constans, & putatis cultus Dei spectatur, in quibus tota consilii fidelitas. Euge serv'e bone & fidelis, quia super paucos fuisti fidelis, super multa te constituum. Non commemorat Dominus, quae magna servus egerit, quia ubi agitur de compensanda fidelitate servi, declarandum sibi dumtaxat id videtur, in quo est sita illa fidelitas, ut alii servi doceantur & excitentur ad illam exercendam.

Luc. 16. Sic rursum alibi Dominus: Qui fidelis est in majori fidelis est, & qui in modico iniquus est, & in majori iniquus est; Quasi aperte diceret, non à magnis, sed à parvis rebus dignoscitur fidelitas servi, quia sèpè contingit, ut qui in magnis fidelis est, non sit in parvis; vix autem sit ut qui in parvis sit fidelis, non sit in magnis. Et sic primi hominis tentata est fidelitas in re exigua; qualis est pomus eius. Sic primi Judæorum regis in mora & expectatione Samuelis per unam aut alteram horam. Sic plura suppeterent aliorum exempla, quibus Domini sententia confirmetur, sed ipse Dominus in se ipso suisque rebus gestis longè id evidenter manifestat, quam in aliis. Cùm enim vellet indicare, quam se constanter & accuratè fidem exhiberet in observandâ lege, peribit, inquit, potius cœlum & terra, quin omnia fiant usque ad unum Iota vel unum apicem. Cumque ex veteri testamento referuntur in novo, quæ ab eo erant observanda referri ea præcipue voluit quæ speabant res minimas, ut cùm vetus aliso Jer-

Matth. 5. Zacc. 9. solymam ingredieretur; cùm in cruce potare-

Ps. 21.

tur selle & acetum; cùm ejus vestimenta dividantur; cùm hæc inquam, & similia referantur ab Evangelistis, quæ in divinis ejus factis non sunt præcipua, præcipue tamen additum, ut adimpleretur quod dictum est per Prophetas. Quasi magna voce diceretur, advertendum id in primis esse quam Christus Dominus fidelis fuerit in his minimis, ut sic fidelitatem ejus imitemur.

Quin & ipse Deus Optimus Maximus, Qui *Is. 40.* appendit tribus digitis molem terræ, id est, tribus his Attributis universum regit mundum, Sapientiæ Bonitati & Potentiæ, nonne haec in minimis magis elucere facis, quam in magnis? Nonne magis mirandum, quod omnes capit' *Matt. 10.* nostri capillos habeat numerosos, & ad folium arbitris decidens advertat animum, quam quod homines regat & Angelos? Nonne ad Bonitatem suam maximè declarandam, sic Sponsus sponsæ loquitur: *Vulnerasti cor meum soror mea sponsa, vulnerasti cor meum in uno oculorum tuorum, & in uno crine colli tui?* Quid minutijs uno crine? Nonne ad potentiam denique manifestandam illud divini Augustini vale dictum: *Deus creat minimis corpore, acuta sensu animantia ut majori attentione stupeamus agilitatem muscæ volantis, quam magnitudinem Iumenti gradientis: ampliusque miremur opera formicarum, quam onera Camelorum.*

Cant. 4. L. 3, de *Genesij lit. c. 14.* Si sic Deus magnum se nobis probare voluit in parvis rebus, quæ illi nos magis in ipsis, nos quicquam parvissimus. Si quid magnum peteret, excusare posses tuam parvitatem, nunc vero cùm parva petat, quid excusabis? Dices foris illa esse indigna Deo, sed putasne tua maja, digna esse Deo, nisi ea Deus acceptare dignaretur? Nunc vero cùm parva non modo libens accepit, sed te totum ex parvis metiatur, arque ex fidelitate tua judicium de te ferat: quid est quod illa non reddas? *Qui timet Deum, nihil neglegit.* Expende quæ illa sint quæ negligas, quantumque sit arguenda talis negligentia, in re tam facilim simul & tam preiusta.

Ecclesi. 7. Vide in 3. parte, Sabbato infra hebdomadam quartam.

SABBA-

